Коли нас душить хмар тяженне віко
й душа квилить у пазурях нудьги,
а день сумний, як ніч, понуро й дико
край неба блима й плаче навкруги;

коли весь світ — немов в'язниця хмура,
де мрія кажаном летить у тьму,
щораз черкається крилом об мура
і тім'ям в стелю б'ється, в гниль саму,

коли кругом, мов велетенські грати,
розпустить дощ свої тонкі цівки,
і павуки, бридкі та волохаті,
протягнуть аж у мозок ниточки —

зненацька дзвони, навіжені дзвони
заскачуть і завиють, загудуть,
мов безпричальних духів легіони,
що вічно стогнуть, загубивши путь...

І мари, мари, без музик, без звука,
проносяться в душі. Нема надій.
Над черепом пониклим люта Мука
уже становить чорний прапор свій.